

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.513 van 17 december 2003
in de zaak A. 123.929/XIV-10.850.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 1 juli 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 april 2002 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van XXX nationaliteit (XXX), is op 28 januari 1999 België binnengekomen en heeft zich op 29 januari 1999 vluchteling verklaard.

Op 1 februari 2001 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf genomen.

1.2. Verzoeker heeft op 25 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2°.

1.3. Verzoeker is door de Commissie voor regularisatie op 24 januari en 2 mei 2001, bijgestaan door een raadvrouw, gehoord. Op de zitting van 2 mei 2001 vraagt verzoeker de uitbreiding naar artikel 2, 4°.

1.4. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 16 mei 2001 een gunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

“De heer XXX, aanvrager en betrokkene, heeft voor zichzelf en de andere personen vermeld in de aanvraag, regularisatie van verblijf in België aangevraagd op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 578-581, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 17), err. B.S. 2 februari 2000, p. 3291, wegens onmogelijkheid tot terugkeer, overeenkomstig art. 2,2° van genoemde wet.

Door het onderzoekssecretariaat (W. 22 december 1999, art. 3, eerste lid; K.B. 5 januari 2000, art. 5, par. 3 en 5) van de Commissie voor Regularisatie werd de zaak aanhangig

gemaakt bij een kamer bij toepassing van art. 12, § 2 van de wet van 22 december 1999, omdat werd vastgesteld dat het bij de aanvraag gevoegde dossier stukken bevat die aanleiding kunnen geven tot betwisting.

De zienswijze van het onderzoekssecretariaat was gesteund op volgende bezwaren:

- afwezigheid of betwisting van de gemotiveerde verklaring;
- gebrek aan bewijs van de identiteit en de nationaliteit van betrokkene;
- gebrek aan bepaling van het land naar hetwelk betrokkene niet zou kunnen terugkeren;
- betwisting van de onmogelijkheid tot terugkeer.

In de nota van het onderzoekssecretariaat is er geen betwisting betreffende de overige fundamentele vereisten tot regularisatie van het verblijf in België. Op dit vlak wordt de zienswijze van het onderzoekssecretariaat bijgetreden door de kamer. Als vaststaand kan aanvaard worden:

- dat betrokkene tijdig en op de wettelijk vereiste wijze een aanvraag tot regularisatie van verblijf indiende bij de burgemeester van de verblijfplaats (art. 4, lid 1, wet van 22 december 1999);
- dat de effectieve verblijfplaats van betrokkene gekend is;
- dat betrokkene gekend is bij een bestuur, een openbare dienst of een instelling (art. 9,1° a, b, wet van 22 december 1999);
- dat betrokkene daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef op 1 oktober 1999 (art. 9,2° wet van 22 december 1999);
- dat de naam, voornaam, geboorteplaats en geboortedatum, burgerlijke staat en de samenstelling van het gezin van betrokkene opgegeven zijn (art. 9,3° wet van 22 december 1999).

Bij toepassing van art. 5, § 5 van het K.B. van 5 januari 2000 werd de regularisatieaanvraag van betrokkene met de nota van het onderzoekssecretariaat op 22 oktober 2000 door de administrateur of zijn gemachtigde overgemaakt aan de eerste voorzitter of de vice eerste voorzitter van de Commissie voor Regularisatie, met het oog op de toebedeling aan een kamer. De zaak werd toegewezen aan deze derde Nederlandstalige kamer bij beschikking van de eerste voorzitter C. Coppens van de Commissie voor Regularisatie dd. 8 januari 2001. Tussen deze twee data lag een periode van inactiviteit van meer dan 2 maanden.

Betrokkene werd opgeroepen tegen de zitting van de derde Nederlandstalige kamer van de Commissie voor Regularisatie van 24 januari 2001. Hij is op deze zitting verschenen. De zaak werd naar de rol verwezen in afwachting van de beslissing van het CGVS. Ze werd opnieuw voor behandeling vastgesteld op de namiddagzitting van woensdag 2 mei 2001. Op deze zitting is betrokkene verschenen en werd de zaak in haar geheel hernomen. Op de zitting werd betrokkene grondig ondervraagd door ieder lid van de kamer, samengesteld overeenkomstig art. 3 van de wet van 22 december 1999, art. 3 van het K.B. van 5 januari 2000, het K.B. van 28 april 2000, in werking getreden op 20 maart 2000, B.S. 29 april 2000, tweede uitgave, p. 13.785-13.787, en het K.B. van 13 november 2000, B.S. 24 november 2000, p. 39.183. Op de zitting was er eveneens een dialoog tussen de leden van de Commissie voor Regularisatie enerzijds en anderzijds de advocaat die betrokkene bijstond bij toepassing van art. 9 van het K.B. van 5 januari 2000.

Uit de informatie verstrekt door of namens betrokkene op de zitting en uit de studie van de stukken van het regularisatiedossier, en bovendien uit het nazicht van de stukken van het dossier neergelegd door of namens de betrokkene op de zitting, is de kamer tot volgende bevindingen gekomen.

CRITERIUM 2

Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België overeenkomstig art. 2,2°, is betrokkene o.m. gehouden te bewijzen dat om redenen onafhankelijk van zijn wil het niet mogelijk is terug te keren naar het land of de landen waar vóór de aankomst in België gewoonlijk verbleven werd, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan men de nationaliteit heeft. Het bij de aanvraag gevoegde dossier moet een schriftelijke verklaring bevatten die de redenen weergeeft waarom hij onafhankelijk van zijn wil niet kan terugkeren naar het land of de landen waar vóór de aankomst in België gewoonlijk verbleven werd, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan men de nationaliteit heeft (W. 22 december 1999, art. 9,7°).

Uit de wettelijke vereisten volgt onmiddellijk dat door betrokkene het bewijs moet geleverd worden van o.m. het land waarvan men de nationaliteit heeft, het land dat men

verlaten heeft en waarnaar terugkeer onmogelijk is, de oorzaken waarom men dit land heeft verlaten en de redenen van levensbelang waarom terugkeer onmogelijk is, vandaar de noodzaak van een gemotiveerde verklaring (CvR, 3de Ned. kamer, zitting van 28 februari 2001, H.TG.PP., advies dd. 12 maart 2001, inzake 9000/2000-01-25/00304).

IDENTITEIT EN NATIONALITEIT

Betrokkene was verplicht bij de aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m.:

- opgave van de naam, voornaam, geboorteplaats en -datum, nationaliteit, burgerlijke staat en samenstelling van het gezin (W. 22 december 1999, art. 9,3°),
- een kopie van de vereiste identiteits- en reisdocumenten, namelijk het paspoort met, in voorkomend geval, een visum en, bij ontstentenis hiervan, elk ander document waaruit de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager kan vastgesteld worden (W. 22 december 1999, art. 9,4°).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereisten niet zou voldaan zijn.

Het bewijs van de identiteit en de nationaliteit kan internationaal-rechtelijk slechts geleverd worden door een verklaring of een nationaal document verstrekt door de nationale overheid van de staat waarvan de persoon onderdaan is, zoals een identiteitskaart, of een paspoort, een geboortebewijs of een ander document waaruit de identiteit en de nationaliteit blijkt, hetzij door bezit van staat.

Wat betreft het bewijs van identiteit en nationaliteit door bezit van staat (begrip uit het burgerlijk wetboek, b_v. art. 312, §3), dient opgemerkt dat een zodanig bewijs kan geleverd worden door:

- documenten, wanneer minstens één attest is afgeleverd door een instelling bedoeld in art. 9, 1°b van de wet van 22 december 1999,
- door privé-getuigenissen wanneer er verscheidene overeenstemmende getuigenissen zijn waarbij telkens een fotokopie van de identiteitskaart van de ondertekenaar is gevoegd en er een geheel is van mekaar ondersteunende documenten en attesten (CvR, P.V. A.V. 060101, p. 2).

Betrokkene heeft verklaard de nationaliteit te hebben van de staat XXX.

De identiteit en de nationaliteit werd in onderhavig geval door betrokkene afdoende aangetoond door een nationaal document verstrekt door de nationale overheid van de staat waarvan de persoon onderdaan is (stuk 22 van het regularisatiedossier).

De identiteit en de nationaliteit werd in onderhavig geval door betrokkene ook afdoende aangetoond door het bezit van staat. De Belgische publieke en administratieve autoriteiten hebben voortdurend de opgegeven identiteit en nationaliteit erkend. Er is minstens één attest afgeleverd door een bestuur, een openbare dienst of een instelling waardoor de identiteit en de nationaliteit van betrokkene aanvaard is (stukken 1-7, 11 en 21 van het regularisatiedossier).

Op grond van deze gegevens kan aanvaard worden dat de identiteit en de nationaliteit van betrokkene overeenstemmen met wat vermeld is op het aanvraagformulier, vak 1, identificatie van de aanvrager (K.B. 5 januari 2000, art. 7). Aan deze vereiste is derhalve voldaan.

LAND VAN OORSPRONG

Bij de aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België, was betrokkene gehouden aan te geven naar welk land terugkeer onmogelijk is, onafhankelijk van zijn wil. Dat kan het land of de landen zijn waar tijdelijk of gewoonlijk verbleven werd vóór de aankomst in België, of het land waarvan men de nationaliteit heeft ofwel het land van herkomst (W. 22 december 1999, art. 9,7°).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

Met het land of de landen waar een aanvrager verbleven heeft vooraleer naar België te komen, wordt bedoeld op de landen waar een aanvrager vertoefde vooraleer België op te zoeken. Dit of deze landen komen slechts in aanmerking wanneer de aanvrager er langer dan drie maanden verbleven heeft (CvR., 3de Ned. k., zitting van 7 februari 2001, H.MP.KD., advies dd. 6 maart 2001, inzake 3990/2000-01-27/00001). Het land van herkomst is het land waar een aanvrager zijn wortels heeft, zonder evenwel de nationaliteit van dit land te hebben.

Om regularisatie te bekomen dient een aanvrager aan te tonen dat terugkeer onmogelijk is naar het land van verblijf, het land van herkomst of het land van de nationaliteit. De

onmogelijkheid terug te keren naar die drie landen is cumulatief (CvR, P.V. A.V. 060101, p.3).

Betrokkene heeft verklaard onmogelijk te kunnen terugkeren naar het land XXX.

Op de zitting heeft betrokkene aangetoond verbleven te hebben, vooraleer naar België te komen, in hetzelfde land dat derhalve ook het land van herkomst en het land van de nationaliteit is. Het is ook het land waarvan betrokkene voorhoudt dat terugkeer onmogelijk is. Aan deze vereiste is derhalve voldaan.

VERKLARING

Betrokkene was verplicht bij de aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een schriftelijke gemotiveerde verklaring die de redenen weergeeft waarom het onmogelijk is terug te keren (W. 22 december 1999, art 9,7°).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

De gemotiveerde verklaring in kwestie dient te bestaan uit een geheel van elementen die voldoende gedetailleerd zijn, precies en controleerbaar om op basis ervan te kunnen besluiten dat de voorgehouden onmogelijkheid tot terugkeer bestaat. De motivering is van fundamenteel belang voor de toepassing van de regularisatiegrond in kwestie (CvR., 3de Ned. kamer, zitting dd. 28 februari 2001, JH.TG.PP., advies dd. 12 maart 2001, inzake 9000/2000-01-25/00304). De verklaring dient in het Nederlands te zijn gesteld of er moet een vertaling in het Nederlands bijgevoegd zijn, vermits betrokkene op het aanvraagformulier het Nederlands heeft gekozen als taal van de procedure (K.B. 5 januari 2000, art. 7).

Uit het voorgaande volgt dat de schriftelijke gemotiveerde verklaring dient ondertekend te zijn door de aanvrager persoonlijk en dient te vermelden waarom betrokkene

1. het land van herkomst is ontvlucht en op welke wijze,
2. België heeft gekozen als land van toevlucht, en niet een ander land,
3. om persoonlijke redenen, onafhankelijk van zijn wil, niet kan terugkeren naar het land van herkomst, met duidelijke opgave van meer dan één concrete reden,
4. eventueel: niet instemt met de negatieve bevindingen van de asielinstanties.

Een dusdanige verklaring is thans overgelegd (stuk 17 van het regularisatiedossier). Aan deze vereiste is derhalve voldaan.

OBJECTIEVE ONMOGELIJKHEID

Betrokkene dient op de eerste plaats aan te tonen dat terugkeer onmogelijk is om objectieve redenen. Meer bepaald dient aangetoond dat er conflict- of gevaarsituaties bestaan in het land waarnaar terugkeer onmogelijk zou zijn. In de rechtsliteratuur is er ook sprake van een collectieve benadering. De objectieve onmogelijkheid tot terugkeer dient beoordeeld te worden in het licht van de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing.

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

Met medewerking van het 'Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen' (CGVS), het Belgisch Ministerie van buitenlandse zaken, het Belgisch Ministerie van binnenlandse zaken, dienst vreemdelingenzaken (DVZ) en afgevaardigden van het 'Hoog commissariaat voor de vluchtelingen' werd een lijst van onveilige landen opgesteld. Deze lijst is een aanwijzing, maar niet bindend voor de Commissie voor Regularisatie.

Er is ook een lijst van landen naar dewelke, volgens de IOM (Internationale organisatie voor migratie) geen afreis mogelijk is omdat de nationale luchthavens van deze landen gesloten zijn zodat de grote luchtvaartmaatschappijen geen vluchten naar deze bestemmingen organiseren voor de repatriëring van illegalen. Dit is een belangrijk gegeven met betrekking tot de onmogelijkheid tot terugkeer.

Ter zake gaat het over het land XXX.

Dit land komt voor op de lijst van landen naar dewelke, volgens de IOM, afreis onmogelijk is.

De evolutie van de toestand in XXX is als volgt omschreven. Begin februari 1998: aanval op D. door de S. milities van verschillende dorpen, bezet door de separatisten. Het is in deze periode dat de eerste verplaatsingen van bevolkingsgroepen werden vastgesteld. Zomer 1998: als gevolg van de aanval in februari is er de toename van de macht van het U., maar tegelijkertijd een aanzienlijke stijging van de S. repressie. Herfst 1998: eerste Navo-ultimatum en terugtrekking van de S. troepen. Januari en februari 1999: bloedbad van R. en tweede ultimatum van de Navo. De conferentie van R. mislukt.

Einde maart 1999: eerste Navo-bombardementen en massale uittocht van A. uit XXX (TVR, 2000, 5).

In onderhavig geval kan aanvaard worden dat het land in kwestie als onveilig mag worden beschouwd voor een gedeelte van de bevolking, dat sommige inwoners, om zich veilig te stellen, verplicht zijn dit land te verlaten en dat voor hen terugwijzing naar dit land allerminst wenselijk is.

In diverse adviezen van de derde Nederlandstalige kamer van de Commissie voor Regularisatie is dit reeds aanvaard (CvR, 3de Ned. kamer, zitting dd. 22 november 2000, JH.BV.JV., advies dd. 8 december 2000, inzake 9000/2000-01-28/00999; idem, zitting dd. 221100, H.BV.JV., advies dd. 8 december 2000, inzake 9000/2000-01-17/00090; idem, zitting dd. 19 januari 2001, H.MP.JV., advies dd. 6 maart 2001, inzake 8760/2000-19-01/00001; id., zitting dd. 21 maart 2001, H.LB.PP., inzake 3700/2000-01-27/00033 en inzake 9000/2000-01-29/0935; id., zitting dd. 21 maart 2001, H.BV.JV., inzake 8000/200001-25-/00091 en inzake 8000/2000-01-29/00168; id. zitting dd. 28 maart 2001, H.BV.IV., inzake 9600/2000-01-25/00004).

Aan deze vereiste is derhalve voldaan.

Dat een land als onveilig kan beschouwd worden, volstaat niet om zonder meer te aanvaarden dat de aanvrager er niet kan naar terugkeren. De aanvrager zou perfect kunnen behoren tot het landsgedeelte of het gedeelte van de bevolking voor wie de onveiligheid in mindere mate geldt of zo goed als onbestaande is. Er dient derhalve aangetoond te worden dat de onveiligheid betrokkene persoonlijk treft, m.a.w. dat de onveiligheid van persoonsgebonden aard is.

SUBJECTIEVE, ONMOGELIJKHEID

Betrokkene dient aan te tonen dat terugkeer onmogelijk is om subjectieve of persoonsgebonden redenen, meer bepaald dat er een persoonlijk risico bestaat in het land dat ontvlucht werd.

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

Het persoonlijk risico dat betrokkene zou lopen bij eventuele verwijdering uit België kan bestaan uit levensgevaar of bedreiging van de individuele vrijheid, niet alleen voor zichzelf maar ook voor de familie. Dat persoonlijk risico kan eveneens bestaan uit het gevaar voor folteringen, een onmenselijke of een vernederende behandeling, of uit sancties; niemand mag daaraan onderworpen worden (EVRM, Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, B.S., 19 augustus 1955, err. B.S., 29 juni 1961, art. 3). In de rechtsliteratuur is er ook sprake van een individuele benadering van het probleem.

Het persoonlijk risico dat betrokkene zou lopen bij eventuele verwijdering uit België kan bestaan uit het gevaar voor gijzeling, d.i. de aanhouding, de gevangenhouding of de ontvoering van personen om deze borg te doen staan voor de voldoening aan een bevel of een voorwaarde, onder meer een misdaad of een wanbedrijf voor te bereiden of te vergemakkelijken, de vlucht, de ontvluchting van de daders van een misdaad of een wanbedrijf of hun medeplichtigen in de hand te werken, hun vrijlating te verkrijgen of ze hun straf te doen ontgaan (art. 347bis Sw.).

Het persoonlijk risico dat betrokkene zou lopen bij eventuele verwijdering uit België kan eveneens bestaan uit het gevaar voor foltering of een mensonterende of vernederende behandeling (art. 3 EVRM) of uit het gevaar onderworpen te worden aan praktijken omschreven in art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met de instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

De commissie heeft op de zitting kennis genomen van de motivering van betrokkene waarom hij met zijn gezin in België wenst te blijven. De motivering is grotendeels

dezelfde als degene die ontwikkeld werd voor de asielinstanties. De commissie spreekt zich niet uit omtrent de gegrondheid van het individuele vluchtverhaal. De asielinstanties hebben hieromtrent geoordeeld en de commissie erkent de rechtskracht van deze beslissingen. Het komt de commissie niet toe opnieuw te oordelen omtrent de persoonlijke beweegredenen van betrokkene voor vertrek uit het land van herkomst en de al dan niet terechte keuze van België als land van toevlucht.

Waar de commissie moet over oordelen is de vraag of betrokkene buiten zijn wil in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar het land dat werd ontvlucht. Zo moet de commissie zich een oordeel vormen, in het concreet individueel geval, of betrokkene bij terugkeer een persoonlijk risico loopt, onafhankelijk van zijn wil.

Op de zitting heeft betrokkene verklaard en afdoend aangetoond dat terugkeer onmogelijk is om wille van een persoonlijk risico, bestaande uit bedreiging van het leven, de fysieke integriteit of de individuele vrijheid, of nog, dat er een gegronde vrees is voor vervolging wegens ras, godsdienst nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging (begrippen uit het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij W. 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, art. 1.A.2).

Meer bepaald werd er op gewezen dat betrokkene zo goed als zeker het slachtoffer zal worden van de tweespalt tussen S. en XXX of etnische A., en de rol van het XXX bevrijdingsleger U., (XXX, zie: D., R., XXX, de uitgestelde oorlog, Antwerpen, Houtekiet, 1999, 208 p.).

De schriftelijke gemotiveerde verklaring van betrokkene werd grondig onderzocht en getoetst aan de beschikbare gegevens. De verklaring in kwestie is als aanvaardbaar overgekomen. Op de zitting is ook de uitleg van betrokkene als aanvaardbaar overgekomen. Er werden nieuwe gegevens aangebracht die blijkbaar niet ter sprake zijn gekomen in de asielprocedure of waarvan het belang voor de asielinstanties niet relevant was.

Aan deze vereiste is derhalve voldaan.

INDIVIDUELE SITUATIE

Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België dient een aanvrager te bewijzen dat terugkeer onmogelijk is om redenen onafhankelijk van zijn wil. De aanvrager mag de onmogelijkheid tot terugkeer niet zelf veroorzaakt hebben. Indien hij zelf aan de basis ligt van feiten of gegevens die terugkeer onmogelijk maken, dan zijn er geen redenen onafhankelijk van zijn wil.

Deze vereiste is verstrekkend. Een aanvrager dient te bewijzen dat er individuele omstandigheden zijn die hem beletten terug te keren om redenen onafhankelijk van zijn wil en die derhalve los staan van loutere materiële omstandigheden.

Het is mogelijk dat een aanvrager niet naar het land van herkomst kan terugkeren omwille van administratieve redenen. Wanneer een aanvrager niet over de vereiste documenten beschikt omdat deze hem bij zijn vlucht zouden ontnomen zijn, dan kan er een administratieve onmogelijkheid tot terugkeer zijn om redenen onafhankelijk van de wil van de aanvrager.

Deze dient echter aan te tonen dat hij de nodige documenten niet op een wettige wijze kan verkrijgen.

Een gelijkwaardige toestand doet zich voor wanneer noch het land of de landen waar vóór de aankomst in België gewoonlijk verbleven werd, noch het land van herkomst, noch naar het land waarvan men de nationaliteit heeft, betrokkene terug wil laten keren of documenten verschaffen om terugkeer mogelijk te maken, vandaar de onderhandelingen tussen België en andere landen om terugkeer mogelijk te maken.

De situatie in een bepaald land kan dusdanig zijn dat terugkeer onmogelijk is omwille van een ernstig risico voor de aanvrager persoonlijk of voor zijn gezin. De aanvrager mag echter dit risico zelf niet uitgelokt hebben.

Terzake kan op grond van de uitleg verstrekt op de zitting aanvaard worden dat betrokkene om redenen onafhankelijk van zijn wil niet kan terugkeren naar het land van herkomst. Aan deze vereiste is derhalve voldaan.

Betrokkene heeft aanvaardbaar gemaakt dat hij van A. origine is en vervolgd is door de S. politie die zijn identiteitspapieren afnam. Via S., Hongarije, Slowakije, Tsjechië en Duitsland kwam hij met zijn gezin in België op 28 januari 1999.

Gevolgtrekking. Voor betrokkene zijn er voldoende elementen aanwezig om te besluiten dat om redenen onafhankelijk van zijn wil het niet mogelijk is terug te keren naar het land of de landen waar vóór de aankomst in België gewoonlijk verbleven werd, noch naar het

land van herkomst, noch naar het land waarvan men de nationaliteit heeft, De verwijdering uit België van betrokkene is niet aangewezen.

CRITERIUM 4

Betrokkene heeft op de zitting eveneens regularisatie van verblijf in België aangevraagd wegens duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2,4° van de wet

Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België overeenkomstig art. 2,4° is betrokkene o.m. gehouden:

- te bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, en/of
- te bewijzen dat er een wettig verblijf in België was, en/of
- een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
- te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie (art. 9,9° wet van 22 december 1999).

Duidelijkheidshalve moet onmiddellijk opgemerkt worden dat duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen alleen kunnen en mogen bewezen worden wanneer aan één van de drie vorige vereisten is voldaan.

WETTIG VERBLIJF

Betrokkene kon bij de aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een bewijs voegen waaruit blijkt dat men wettig in België verbleven heeft (W. 22 december 1999, art. 9,9°).

Als een relevant wettig verblijf worden niet beschouwd, het verblijf op grond van een toeristenvisum, het verblijf waartoe de kandidaat-vluchtelingen in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van hun asielaanvraag zijn toegelaten en het verblijf waartoe studenten gemachtigd zijn (W. 22 december 1999, art. 9, voorlaatste lid).

De voorwaarde van wettig verblijf, gesteld om regularisatie van het verblijf in België mogelijk te maken, is een alternatief voor het verblijf in België gedurende vijf of zes jaar, of voor het gebrek aan bevel om het grondgebied te verlaten. Dit alternatief is slechts aanvaardbaar mits met bewijs van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen (W. 22 december 1999, art. 9, laatste lid).

Als een relevant wettig verblijf worden wel beschouwd, het verblijf op grond van een bevoorrecht statuut, een voorwaardelijk hernieuwde verblijfsvergunning, een vroeger beperkt vestigings- of verblijfsrecht, ook wanneer dat recht verloren is om wille van een schrapping of een terugkeer naar het land van herkomst, een procedure tot gezinshereniging, een statuut van verplaatste personen en een machtiging tot verblijf als slachtoffer van mensenhandel. Een verblijf in België na een positieve beslissing over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag kan wel als wettig verblijf worden beschouwd, wanneer dit verblijf zich situeert vóór 1 oktober 1999 (CvR, 3de Ned. kamer, zitting dd. 28 februari 2001, JH.TG.PP., advies dd. 12 maart 2001, inzake 9000/2000-01-25/00304; P.V. A.V. 18 november 2000, p. 4).

Wanneer er een wettig verblijf in België was, kan betrokkene derhalve duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen laten gelden om regularisatie van verblijf in België te bekomen.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 29 januari 1999. Deze asielaanvraag werd gevolgd door een beslissing van weigering verblijf, zonder bevel het grondgebied te verlaten, genomen door de Dienst Vreemdelingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (DVZ) op 2 oktober 2000 (stuk 11 van het regularisatiedossier). Hiertegen werd een schorsend beroep ingediend bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 23 oktober 2000. Het CGVS besliste op 1 februari 2001 tot weigering van verblijf met mogelijkheid tot terugleiding (stuk 21 van het regularisatiedossier).

Hieruit volgt dat betrokkene in België verbleven heeft vanaf 2 oktober 2000 tot 1 februari 2001 in een situatie die met een wettig verblijf kan gelijkgesteld worden (stukken 23-24 van het regularisatiedossier). Aan deze vereiste is derhalve voldaan.

Bijgevolg is betrokkene niet meer gehouden een continu verblijf in België gedurende vijf of zes jaar te bewijzen. Wel is er de verplichting, om regularisatie van het verblijf in België te bekomen, het bewijs te leveren van duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving en bovendien dat er humanitaire redenen zijn die de verwijdering uit België van betrokkene in de weg staan.

DUURZAME SOCIALE BINDINGEN EN HUMANITAIRE REDENEN

Betrokkene moet het bewijs leveren dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie van het verblijf in België (W. 22 december 1999, art. 9,9°).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

Duurzame sociale bindingen wijzen op een bij uitstek subjectief begrip. Het impliceert o.m. dat betrokkene zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven (begrippen uit de wet van 30 juli 1981, art. 1) georiënteerd is op de Belgische samenleving. Humanitaire redenen omvatten eerder een objectief verschijnsel. Het impliceert o.m. dat de toestand van betrokkene zodanig is dat een gedeelte van de Belgische gemeenschap de verwijdering uit België van betrokkene als inhumaan zou kunnen beschouwen. Humanitaire redenen veronderstellen een zodanige situatie dat de machtiging tot verblijf in België een rationele en aanvaardbare oplossing is. Op de eerste plaats moet het bewijs geleverd worden van duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving. Dat is evenwel niet voldoende. Er moet bovendien bewezen worden dat er humanitaire redenen zijn om niet tot uitwijzing van betrokkene over te gaan en derhalve het verblijf in België te regulariseren.

Duurzame sociale bindingen met Belgen, met personen die legaal in België verblijven, met de Belgische natie of met de Vlaamse gemeenschap, of humanitaire redenen voor regularisatie van het verblijf in België, kunnen o.m. bewezen worden door objectieve verklaringen en getuigenissen wanneer deze schriftelijk zijn afgelegd, voldoende in aantal, concreet en gedetailleerd zijn, de naam, voornaam en het adres van de begunstigde vermelden en vergezeld zijn van een fotokopie van de identiteitskaart van de verstrekkende Zulk geheel van verklaringen is aanvaardbaar wanneer nog andere bewijzen worden aangebracht.

Ter zake zijn er geen verklaringen en getuigenissen die aan deze vereisten voldoen.

Deze kamer heeft reeds herhaaldelijk aanvaard dat

- het beheersen van de Nederlandse taal in meer dan voldoende mate, een aanwijzing kan zijn voor duurzame sociale bindingen en een reden kan zijn om het verblijf in België van betrokkene te bestendigen, alhoewel dit gegeven op zichzelf daartoe onvoldoende is (CvR., 3de Nederlandstalige kamer, zitting dd. 10 augustus 2000, CV.LB.PP., advies dd. 29 augustus 2000, inzake 3740/2000-01-26/00030; id., zitting dd. 3 augustus 2000, H.LB.PP., advies dd. 17 augustus 2000, inzake 2100/2000-01-28/04947; zitting dd. 24 augustus 2000, PT.LB.PP., advies dd. 15 september 2000, inzake 9500/2000-01-21/00011; id., zitting dd. 13 september 2000, H.TG.PP., advies dd. 27 september 2000, inzake 2018/2000-01-28/05236; id., zitting dd. 20 september 2000, H.LB.JV., advies dd. 3 oktober 2000, inzake 3630/2000-01-28/00041; id., zitting dd. 4 oktober 2000, H.TG.KD., advies dd. 17 oktober 2000, inzake 2060/2000-01-28/05617; id., zitting dd. 11 oktober 2000, JH.TG.PP., advies dd. 25 oktober 2000, inzake 2018/2000-01-27/04030);
- wanneer een vreemdeling een of meer minderjarige kinderen heeft die in België school lopen, behoorlijke resultaten halen en in de Vlaamse gemeenschap blijken geïntegreerd te zijn, dit zou kunnen gelden als een duurzame sociale binding en een humanitaire reden om het verblijf in België van betrokkene te bestendigen, alhoewel dit gegeven op zichzelf daartoe onvoldoende is (CvR., 3de Nederlandstalige kamer, zitting dd. 6 juli 2000, CV.LB.JV., advies dd. 20 juli 2000, inzake 8560/2000-11-01/00010; id., zitting dd. 29 september 2000, H.LB.PP., advies dd. 17 oktober 2000, inzake 2390/2000-01-25/00007 en inzake 2060/2000-01-27/03456; id., zitting dd. 4 oktober 2000, H.TG.KD., advies dd. 17 oktober 2000, inzake 2020/2000-01-29/05888);
- wanneer een werkgever in België voor een vreemdeling een voorlopige vergunning tot tewerkstelling aanvraagt en bekomt, en hem ook daadwerkelijk te werk stelt, dit een humanitaire reden kan zijn om het verblijf in België van betrokkene te bestendigen, alhoewel dit gegeven op zichzelf daartoe onvoldoende is (CvR., 3de Nederlandstalige kamer, zitting dd. 10 augustus 2000, CV.LB.PP., advies dd. 29 augustus 2000, inzake 3740/2000-01-26/00030; zitting dd. 20 september 2000, H.LB.JV., advies dd. 3 oktober 2000, inzake 9100/2000-01-26/00066; id., zitting dd. 31 oktober 2000, JH.BV.JV., advies dd. 10 november 2000, inzake 2000/2000-01-27/03892; id., zitting dd. 5 december 2000, JH.LB.PP., advies dd. 5 januari 2001, inzake 2140/2000-01-28/05373; id., zitting dd. 13 december 2000, H.TG.PP., advies

dd. 8 januari 2001, inzake 8820/2000-29-01/00003; id., zitting dd. 7 februari 2001, JH.MP.KD., advies dd. 6 maart 2001, inzake 3990/2000-01-27/00001).

Wat betreft het bewijs dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie van het verblijf, is aanvullend in aanmerking genomen:

- dat betrokkene twee minderjarige kinderen heeft die in België school lopen (stukken 6-7 en 17 van het regularisatiedossier);
- dat hij thans werkt in een Belgische onderneming en op zijn arbeidsprestaties belastingen en sociale bijdragen betaalt (stuk 19 van het regularisatiedossier);
- dat betrokkene de Nederlandse taal behoorlijk kent, zoals op de zitting kon worden vastgesteld, dat hij er in slaagt een gesprek te volgen en zich verstaanbaar te maken;
- dat betrokkene georiënteerd is op de Belgische samenleving; dat dit o.m. geldt voor vervoer en verkeer, communicatie, nutsvoorzieningen, tewerkstelling (stuk 19 van het regularisatiedossier), sociale voorzieningen (stuk 9 van het regularisatiedossier), gezondheidszorg, sport, vrije tijd, ontspanning en cultuur, huisvesting, financiële verrichtingen, opvoeding, onderwijs en volwassenenvorming, verzekeringen, post, consumptie;

dat hierbij dient opgemerkt dat, zoals reeds kan vastgesteld worden, deze integratie-aanwijzingen slechts gedeeltelijk door bewijsstukken zijn gestaafd; dat de overige enigszins gebleken zijn uit de uitleg verstrekt door of namens betrokkene op de zitting. Het samenspel van deze factoren, die op zichzelf geen regularisatie verantwoorden, vormt een sluitend geheel dat van aard is duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen te laten blijken. Aan deze vereiste is derhalve voldaan.

Gevolgtrekking. Voor betrokkene zijn er voldoende elementen aanwezig om te besluiten tot duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving. Om humanitaire redenen is de verwijdering uit België van betrokkene niet aangewezen.

ALGEMEEN BESLUIT

Op grond van de beschikbare gegevens en de op de zitting verstrekte uitleg dient redelijkerwijze aanvaard dat betrokkene het slachtoffer werd van miskenning van de mensenrechten en niet kan terugkeren naar het land van herkomst om redenen onafhankelijk van zijn wil. Aan de wettelijke vereisten is derhalve voldaan en betrokkene kan in aanmerking komen voor regularisatie van het verblijf in België.

Zoals uit de behandeling op de zitting is ervaren, zijn de feitelijke gegevens en de geleverde bewijsvoering voldoende om op grond hiervan vast te stellen dat betrokkene voldoet aan de vereisten gesteld door art. 2,2° van genoemde wet. Er zijn bovendien humanitaire redenen voor regularisatie van verblijf in België.

De partner van betrokkene als gezinslid en de kinderen als gezinsleden in de aanvraag vermeld en samenwonend op hetzelfde feitelijk adres, dienen op een gelijkwaardige wijze geadviseerd te worden. Zelfs op zuivere humanitaire gronden kan dit gezin niet uiteengerukt worden door voor de ene persoon regularisatie aan te bevelen en voor de andere persoon regularisatie af te raden. Eenieder heeft recht op eerbiediging van het gezinsleven (E.V.R.M., Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, B.S., 19 augustus 1955, err. B.S., 29 juni 1961, art. 8, eerste lid).

Deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 588-592, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 19).

OM DEZE REDENEN

brengt de derde Nederlandstalige kamer van de Commissie voor Regularisatie, na onderzoek op tegenspraak, aan de Minister van Binnenlandse Zaken een gunstig advies uit betreffende de aanvraag tot regularisatie van verblijf, ingediend door betrokkene voor zichzelf en de andere personen in de aanvraag vermeld. Huidig adres: M.dreef 10 te O.”.

1.5. Op 9 april 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen. Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat de 3^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk een gunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie heeft verstrekt, door u ingediend bij de Burgemeester te M., op 25 januari 2000 en dat het nummer 96802000250100002 draagt;

Overwegende dat Mijnheer XXX zich bij zijn regularisatieverzoek beriep op criterium 2, 2° van de wet van 22 december 1999, te weten dat hij om redenen onafhankelijk van zijn wil niet kan terugkeren naar het land of de landen waar hij voor aankomst in België gewoonlijk verbleven heeft, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft; op de zitting van 2 mei 2001 wordt verzoeker door de genoemde 3^e Kamer toegestaan dat het verzoek eveneens wordt uitgebreid tot het criterium van artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999, te weten dat hij humanitaire redenen meent te kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land zou hebben ontwikkeld;

Overwegende dat het verzoek eveneens werd ingediend voor zijn echtgenote, Mevrouw F., en hun kinderen E. en E.;

Overwegende dat de 3^e Nederlandstalige Kamer stelt dat de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene afdoende werd aangetoond door een nationaal document verstrekt door de nationale overheid van de staat waarvan de persoon onderdaan is; het is echter onbegrijpelijk waarom betrokkene nu pas dergelijk stuk aanbrengt gezien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staat(s)lozen stelde dat betrokkene niet in het bezit was van enige documenten die zijn afkomst of identiteit bewijzen; bovendien besloot de Commissaris-generaal dat geen geloof kan gehecht worden aan betrokkenes beweerde afkomst en vluchtrelaas;

Overwegende dat in tegenstelling tot het advies van de genoemde 3^e Nederlandstalige Kamer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt dat betrokkene geenszins aannemelijk heeft gemaakt werkelijk uit XXX afkomstig te zijn en dat betrokkene niet in het bezit is van enige documenten die zijn afkomst of identiteit kunnen staven;

Overwegende dat betrokkene ter zitting van 2 mei 2001 van de 3^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie geen nieuwe elementen of nieuwe bewijsstukken heeft toegevoegd aan zijn vluchtrelaas en aan zijn onmogelijkheid tot terugkeer; dat daarenboven de situatie sedert zijn vlucht uit zijn land van oorsprong dermate gewijzigd is en dat hij geen specifieke gegronde elementen aanbrengt die aantonen waarom hij niet kan terugkeren naar XXX;

Overwegende dat de Commissaris-generaal vaststelt in zijn beslissing van 1 februari 2001 dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en van mening is dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren;

Overwegende dat volgens artikel 9, 9° van de wet van 22 december 1999 verzoeker die zich beroept op artikel 2, 4° van dezelfde wet van 22 december 1999 dient aan te tonen dat zijn of haar aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan, en/of in voorkomend geval, het bewijs dat verzoeker wettig in België verbleven heeft en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat verzoeker in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten;

Overwegende dat er sprake is van minderjarige kinderen die op het ogenblik van het regularisatieverzoek, te weten 25 januari 2000, de leeftijd hebben om naar school te gaan, en op 1 oktober 1999 in België verbleven;

Overwegende dat mijnheer XXX op het ogenblik van de aanvraag, te weten 25 januari 2000, een wettig verblijf bezat, namelijk in het bezit was van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, in het kader van de Omzendbrief betreffende het bijzonder statuut van tijdelijke bescherming voor en de opvang van XXX vluchtelingen van 19 april 1999;

Dat artikel 9, 9° derde lid van de wet van 22 december 1999 echter bepaalt dat om te oordelen of een wettig verblijf relevant is ook rekening moet worden gehouden met het criterium van artikel 2, 4° te weten de aanwezigheid van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in ons land;

Overwegende dat de 3^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie in haar advies van 16 mei 2001 stelt dat er ter zake geen objectieve verklaringen en getuigenissen van duurzame sociale bindingen met Belgen, met personen die legaal in België verblijven, met de Belgische natie of met de Vlaamse Gemeenschap, of humanitaire redenen voor regularisatie van het verblijf in België voorliggen;

Overwegende dat de Commissie voor Regularisatie stelt dat betrokkene twee minderjarige kinderen heeft die in België school lopen, dat aanvrager werkt in een Belgische onderneming en op zijn arbeidsprestaties belastingen en sociale bijdragen betaalt en dat betrokkene de Nederlandse taal behoorlijk kent;

Overwegende dat de elementen van integratie moeten geëvalueerd worden op het ogenblik van de aanvraag, in het geval van verzoeker is dit 25 januari 2000; dit om te vermijden dat de dossiers niet op gelijke wijze zouden behandeld worden;

Overwegende dat verschillende van de door de verzoeker voorgelegde elementen dateren uit een periode ruime tijd na het indienen van het regularisatieverzoek;

Overwegende dat er geen schoolattesten van de kinderen in het administratief dossier te vinden zijn, dat het bewijs enkel steunt op een verklaring van betrokkene zelf;

Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt dat mijnheer XXX voorafgaand aan of op het ogenblik van het regularisatieverzoek tewerkgesteld zou zijn geweest; dat er stukken worden voorgelegd die getuigen dat mijnheer XXX tewerkgesteld is sedert 19 februari 2001, evenwel ruim na het indienen van het verzoek; dat een attest van het OCMW M. dd. 26 januari 2000 getuigt dat het gezin een OCMW-uitkering geniet, - dat er derhalve geen elementen zijn die getuigen van tewerkstelling voorafgaand aan of op het ogenblik van het verzoek;

Overwegende dat er sprake zou zijn van gevolgde taalcursussen, maar hiervan liggen geen bewijsstukken voor;

Overwegende dat de voorgelegde elementen op zich niet wijzen op duurzame sociale bindingen in België of humanitaire redenen op het ogenblik van de aanvraag, namelijk op 25 januari 2000; dat met de notie 'duurzaam' de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat de aangehaalde sociale bindingen gedurende een lange periode worden aangehouden; Dat verzoeker, zijn echtgenote en kinderen in België arriveerden op 28 januari 1999; dat op het ogenblik van het regularisatieverzoek het gezin zo'n 12 maanden in België verbleef, dat er weliswaar een wettig verblijf aanwezig is, maar dat dit op zich niet van lange duur was; dat er pogingen zijn ondernomen zich te integreren, doch dat op het ogenblik van de aanvraag onvoldoende blijkt dat zij ook daadwerkelijk geïntegreerd zijn; **BESLUIT:**

De regularisatieaanvraag nr. 96802000250100002, ingediend door mijnheer XXX op 25 januari 2000 bij de Burgemeester van M. wordt afgewezen, ondanks het gunstig advies van de Commissie voor Regularisatie.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991); van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen); van de artikelen 2, 2° en 2, 4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout.

Op 21 juni 2002 werd verzoeker per gewone post in bezit gesteld van de negatieve beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 9.04.2002 aangaande zijn regularisatieaanvraag (cf. stuk I).

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn negatieve beslissing dd. 9.04.2002 verwijst naar de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen welke stelde dat geen geloof kon gehecht worden aan verzoekers beweerde afkomst uit XXX en zijn vluchtrelaas. De Minister van Binnenlandse Zaken stelt zich in zijn beslissing de vraag waarom nu pas door verzoeker een nationaal document verstrekt door de nationale overheid van zijn land aangaande zijn identiteit werd neergelegd.

Dat verzoekers opmerken dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn negatieve beslissing dd. 9.04.2002 voormelde opmerking (aangaande het laattijdig aanbrengen van een nationaal document) formuleert zonder verzoekers ermee voorafgaandelijk te confronteren waardoor hen geen enkele mogelijkheid werd gegeven een plausibele verklaring voor het laattijdig aanbrengen van een (een) nationaal document verstrekt door de nationale overheid van hun land aangaande hun identiteit aan te brengen.

Dat derhalve kan gesteld worden dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn negatieve beslissing dd. 9.04.2002 de rechten van verdediging van verzoekers schendde. Dat dient opgemerkt te worden dat de Minister van Binnenlandse Zaken gehouden was, alvorens een negatieve beslissing aangaande hun regularisatieaanvraag te nemen, verzoekers te horen.

Dat verzoekers verder opmerken dat hun identiteitsdocumenten tijdens hun vlucht werden afgenomen. Nu pas zijn zij erin geslaagd een nationaal document, verstrekt door de nationale overheid van hun land aangaande hun identiteit, te bekomen.

Dat voorts verzoekers in laatste instantie opmerken dat zij dd. 16.02.2001 tegen de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek tot schorsing en een verzoek tot nietigverklaring bij de Raad van State, afdeling administratie, hebben ingediend (cf. stuk 4), waardoor deze niet definitief is en geenszins kan aangewend worden om zomaar het gunstig advies van de 3^e Kamer van de Commissie voor Regularisatie opzij te schuiven.

Dat de 3^e Kamer van de Commissie voor Regularisatie in zijn advies dd. 16.05.2001 tot de bevinding kwam dat verzoekers identiteit en nationaliteit door verzoeker werd aangetoond door een nationaal document, verstrekt door de nationale overheid van zijn land, waarvan hij onderdaan is.

Dat de bestreden beslissing, welke het gunstige advies van de 3^e Kamer van de Commissie voor Regularisatie negeert en verzoekers afkomst betwist, niet afdoende gemotiveerd is.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn negatieve beslissing dd. 9.04.2002 stelt dat 'verzoeker geen nieuwe elementen of bewijsstukken heeft toegevoegd aan zijn vluchtrelaas en aan zijn onmogelijkheid tot terugkeer; dat de situatie in XXX in sterke mate gewijzigd is en dat verzoeker geen specifieke gronden aanbrengt waarom hij niet kan terugkeren naar XXX'. De Minister van Binnenlandse Zaken verwijst in zijn negatieve beslissing dd. 9.04.2002 naar de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen welke stelde dat verzoeker kan teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat door verweerder, wanneer hij het gunstige advies van de Regularisatiecommissie- welke stelt dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar XXX - opzij zet, slechts wordt verwezen naar de bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 1.02.2001 genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaande de asielaanvraag van verzoekers (cf. stuk 3).

Dat door verweerder geen enkele informatiebron wordt aangeduid, waaruit blijkt dat verzoekers, afkomstig van G., zonder problemen naar hun land terug(kunnen) en zich zomaar kunnen hervestigen in de Federale Republiek XXX.

Dat door verweerder geen rekening wordt gehouden met de toestand de facto in XXX en de subjectieve onmogelijkheid (oorlogstrauma en aanhoudende spanningen tussen de bevolkingsgroepen in XXX en de B.) van verzoekers om naar hun land terug te keren.

Dat verweerder in zijn beslissing dd. 9.04.2002 geen rekening houdt met de subjectieve onmogelijkheid van verzoekers om naar hun land terug te keren, de onstabiele situatie in XXX en de B. en de nieuwe oorlog in buurland M. waarbij de etnische A. opnieuw betrokken waren en die opnieuw dreigt los te barsten.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is wanneer deze nalaat met gegronde argumenten het gunstige advies van de Regularisatiecommissie, aangaande verzoekers onmogelijkheid naar XXX terug te keren, te weerleggen.

Dat verweerder geenszins verzoekers regularisatieaanvraag op basis van het artikel 2, 2° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk individueel benaderde en een voorafgaand grondig onderzoek uitvoerde.

Dat verweerder geenszins gehouden was zijn onderzoek en zijn toetsing van verzoekers regularisatieaanvraag aan het artikel 2, 2° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk te beperken tot de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 (cf. verwijzing naar de motivatie van de bevestigende beslissing GCVS).

Dat verweerder integendeel gehouden was een ruimer onderzoek in te stellen en met alle redenen en aangebracht elementen, welke verzoekers in de onmogelijkheid stellen om naar hun land terug te keren, rekening te houden.

Dat verweerder over een ruimere interpretatiemogelijkheid ('om reden onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren') beschikt dan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (deze laatste is gebonden aan de Vluchtelingenconventie) en daar geenszins gebruik van maakte.

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 16.05.2001 opzij zet, een manifeste beoordelingsfout maakte door de motieven van verzoeker, die hem onmogelijk maken naar de Federale Republiek XXX het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit terug te keren, niet grondig te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 16.05.2001 opzij zet, niet afdoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsverplichting, voorzien in de wet van 29 juli 1991, en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze nalaat de terugkeer- en verblijfsomstandigheden van verzoekers (grondig) te weerleggen en te toetsen aan art. 2,2° van de Regularisatiewet.

Dat tenslotte de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing dd. 9.04.2002 stelt dat de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aangaande zijn integratie in België niet wijzen op duurzame sociale bindingen in België en humanitaire redenen, zoals gesteld in art. 2,4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Volgens de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken is verzoeker in de periode voorafgaand aan het regularisatieverzoek nooit tewerkgesteld geweest, werden geen bewijzen voorgelegd van integratie in België voor het regularisatieverzoek, werden er geen bewijsstukken neergelegd aangaande de schoolgaande kinderen en de gevolgde taalcursussen en is de 12 maanden verblijf in België voorafgaand aan de regularisatieverzoek te kort.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoekers hun regularisatieaanvraag indienden op 25.01.2000. Dat op het ogenblik dat hun aanvraag werd behandeld door de 3° Kamer van de Commissie voor Regularisatie, namelijk op 2 mei 2001, er bijna anderhalf jaar verlopen was gedurende de welke zij samen met hun kinderen hun leven in België verderzette, en met name er zich verder integreerden, werkten, de Nederlandse taal beheersten, kinderen school lieten lopen,....

Dat bij de behandeling van hun regularisatieaanvraag door de 3° Kamer van de Commissie voor Regularisatie terecht al voorgaande elementen als één geheel werden behandeld en geenszins een kunstmatig onderscheid werd ingevoerd tussen wat voor en na de indiening van de regularisatieaanvraag dd. 25.01.2000 gebeurde.

Dat bovendien door het uitblijven van een beslissing aangaande verzoekers regularisatieaanvraag binnen een redelijke termijn de Minister van Binnenlandse Zaken de gevolgen van verzoekers verdere integratie in de Belgische samenleving dient te dragen, er rekening dient mee te houden en deze niet zomaar kan aan de kant zetten met de vaststelling en de beslissing dat de toestand op het ogenblik van de aanvraag dient onderzocht te worden. Dat de Minister van Binnenlandse Zaken derhalve zijn verantwoordelijk(heid) volledig ontloopt en door enkel en alleen de toestand te onderzoeken op het ogenblik van de aanvraag een manifeste beoordelingsfout maakt.

Dat verder verzoeker opmerkt dat hij sinds zijn aankomst in België steeds de nodige inspanningen deed om de (beroeps)opleidingen bij bedrijven die hem werden aangeboden te accepteren en (voor een deel) in zijn eigen onderhoud te voorzien. Zo startte verzoeker

dd. 20.08.1999 een opleiding als metselaar bij het Bouwbedrijf D. te Z. en volgde vanaf 25.10.2000 een opleiding als stukadoor bij de VDAB (cf. stuk 10).

Dat verzoeker eraan wil toevoegen dat nadat hem op 2 oktober 2000 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) werd betekend (cf. stuk 2) het hem wettelijk niet meer was toegelaten bezoldigde arbeid te verrichten. Dat pas wanneer tewerkstelling voor hem toegelaten was - ingevolge de omzendbrief van 6 april 2000 betreffende de voorlopige arbeidsvergunningen voor de buitenlandse onderdanen die een aanvraag tot regularisatie van het verblijf hebben ingediend (BS 15.IV.2000)-, hij in dienst kon treden bij een werkgever.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing derhalve verzoeker geenszins kan beoordelen op het gebrek aan tewerkstelling voorafgaand aan zijn regularisatieaanvraag.

Dat voorts verzoekers opmerkten dat zij ter ondersteuning van hun regularisatieaanvraag een aantal bewijsstukken neerlegden aangaande hun twee minderjarige kinderen die in België school lopen en aangaande verzoekers oriëntatie op de Belgische samenleving (cf. stuk 5, p. 12).

Dat verzoekers wel degelijk in het bezit zijn van bewijzen van gevolgde taalcursussen in België (cf. stuk 6).

Dat verzoekers erop wijzen dat voormelde bewijsstukken voor 3° Kamer van de Commissie voor Regularisatie daarentegen wel een voldoende bewijs waren voor verzoekers duurzame sociale bindingen. Dat de 3° Kamer van de Commissie voor Regularisatie tijdens de zitting dd. 2.05.2002 zelf vaststelde dat verzoeker zich in de Nederlandse taal kan verstaanbaar maken en erin slaagt een gesprek te volgen (cf. stuk 5, p. 12).

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in zijn beslissing geenszins afdoende motiveerde waarom hij afwijkt van het advies hem verleend door 3° Kamer van de Commissie voor Regularisatie en waarom naar zijn inziens dezelfde bewijsstukken aangaande verzoekers integratie en de vaststelling dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is, in tegenstelling met het gunstig advies van door 3° Kamer van de Commissie voor Regularisatie, niet kunnen wijzen op duurzame sociale bindingen in België en humanitaire redenen zoals gesteld in art 2,4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Dat de bestreden beslissing dienaangaande niet afdoende gemotiveerd is.

Dat verzoekers verder opmerken dat de wetgever in het artikel 2,4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk geen tijdsvereiste aangaande het verblijf in België, voorafgaand aan de regularisatieaanvraag, heeft gedefinieerd. Dat de voorwaarden, gesteld in het artikel 9, 9° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, niet cumulatief zijn.

Dat tenslotte dient vastgesteld te worden dat uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk zelfs blijkt dat de regularisatieaanvragen met de nodige soepelheid dienen behandeld te worden: 'Voor de aanvragers die door hun verblijfsduur tussen de eerste en de vierde categorie vallen, zal hun situatie met voldoende soepelheid worden beoordeeld om ernstig onrechtvaardige situaties te vermijden'... '. (cf. rapport van de Commissie voor Binnenlandse Zaken, Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, 22 november 1999, doc. 50 0234/005, p. 13, stuk 7)

Dat bovendien dient vastgesteld te worden dat de wetgever geenszins voor ogen had dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken het advies van de Commissie voor Regularisatie zomaar naast zich neerlegt. Dat tijdens de voorbereidende werkzaamheden van de van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk duidelijk gesteld werd dat 'gelet op het uitzonderlijk en omvangrijk karakter van de operatie, bestaat er in principe geen enkele reden waarom de Minister van Binnenlandse Zaken het advies van de Commissie voor regularisatie niet zou volgen en dit, temeer daar de procedure voor de Commissie voor regularisatie voorzorgen en garanties biedt' (cf. stuk 6, p. 13) en 'a priori is er geen enkele reden

waarom de minister van Binnenlandse zaken zich niet aan de adviezen van de Commissie voor regularisatie zou houden' (cf. stuk 7, p. 47).

Dat, gezien de wetgever voor de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag op basis van art. 2,4° geen verplichte verblijfsduur voorafgaande de regularisatieaanvraag formuleerde, gezien verzoekers minstens aan één van de niet-cumulatieve voorwaarden in art. 9, 9° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk beantwoorden, gezien verzoekers in België geïntegreerd zijn en georiënteerd zijn op de Belgische samenleving en Nederlandse taal machtig zijn, gezien verzoeker in België werkt, gezien verzoekers kinderen in België school lopen en gezien uit de voorbereidende werkzaamheden van voormelde wet blijkt dat de regularisatieaanvragen met de nodige soepelheid dienen behandeld te worden en het niet de intentie van wetgever was dat de Minister van Binnenlandse Zaken de adviezen van de Commissie voor Regularisatie opzij schuift, de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing niet zomaar kan het gunstige advies van de Regularisatiecommissie naast zich neerleggen en kan stellen dat verzoeker geen duurzame bindingen in België heeft en humanitaire redenen kan laten gelden en derhalve een manifeste beoordelingsfout beging. Dat de ministeriële beslissing dd. 9.04.2002 niet afdoende motiveert waarom de stukken, die verzoeker ter ondersteuning van zijn regularisatieaanvraag indiende, en dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is, niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker duurzame sociale bindingen in België en humanitaire redenen heeft.

Dat, gezien de intentie van de wetgever, de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken zijn macht overschrijdt door zonder gegronde motieven het advies van de 3° Kamer van de Commissie voor Regularisatie opzij te schuiven.

Dat de bestreden beslissing, welke het gunstig advies van de 3° Kamer van de Commissie voor Regularisatie negeert en verzoekers regularisatieaanvraag afwijst, niet afdoende gemotiveerd is.”;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn middel onder meer de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de motieven die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging, aangezien hij niet voorafgaandelijk geconfronteerd werd met de opmerking van de Minister van Binnenlandse Zaken omtrent het laattijdig aanbrengen van een nationaal document aangaande zijn identiteit; dat bovendien de Minister zich niet zomaar kan steunen op de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gelet op het beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing; dat de rechten van verdediging niet zomaar van toepassing zijn in administratieve procedures; dat de Minister van Binnenlandse Zaken in ieder geval niet verplicht was de motieven waarop hij zijn beslissing

wilde steunen, voorafgaandelijk aan de aanvrager mee te delen; dat, niettegenstaande tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep bij de Raad van State aanhangig is, niets er aan in de weg staat dat de Minister zich aansluit bij de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze tot de zijne maakt; dat uit de bestreden beslissing bovendien blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar de asielprocedure; dat wel degelijk een eigen onderzoek heeft uitgevoerd; dat wordt overwogen dat “betrokkene ter zitting van 2 mei 2001 van de 3^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie geen nieuwe elementen of bewijsstukken heeft toegevoegd aan zijn vluchtrelaas en aan zijn onmogelijkheid tot terugkeer; dat daarenboven de situatie sedert zijn vlucht uit zijn land van oorsprong dermate gewijzigd is en dat hij geen specifieke gegronde elementen aanbrengt die aantonen waarom hij niet kan terugkeren naar XXX”; dat van een manifeste beoordelingsfout derhalve geen sprake is;

2.2.3. Overwegende dat in een volgend onderdeel van zijn middel, verzoeker de toepassing van artikel 2, 4^e door de Minister van Binnenlandse Zaken bekritiseert; dat hij betoogt dat deze een beoordelingsfout maakt door enkel en alleen de toestand te onderzoeken zoals deze bestond op het ogenblik van de aanvraag en dit in tegenstelling tot de Commissie voor regularisatie; dat de aanvrager tot regularisatie moet weten dat hij elementen dient aan te brengen van vóór de regularisatieaanvraag, vermits hij, overeenkomstig artikel 2 van de regularisatiewet, slecht in aanmerking komt voor regularisatie indien hij op het ogenblik van de aanvraag humanitaire redenen kan laten gelden en duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld; dat de Minister van Binnenlandse Zaken geenszins een beoordelingsfout maakt door de nadruk te leggen op de duurzame bindingen en humanitaire redenen die bestonden op het ogenblik van de aanvraag; dat de omstandigheid dat de Commissie voor regularisatie de wet anders heeft geïnterpreteerd, de beslissing van de Minister niet onwettig maakt; dat de Minister van Binnenlandse Zaken immers niet gebonden is door de interpretatie door de Commissie van een bepaald criterium; dat uit de bestreden beslissing op afdoende wijze blijkt waarom wordt afgeweken van het gunstig advies van de Commissie; dat de Minister stelt “dat de voorgelegde elementen niet wijzen op duurzame sociale bindingen in België of humanitaire redenen op het ogenblik van de aanvraag, namelijk op 25 januari 2000”, “dat met de notie ‘duurzaam’ de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat de aangehaalde sociale bindingen gedurende een lange periode worden aangehouden”, om hieruit te concluderen “dat er pogingen zijn ondernomen zich te integreren, doch dat op het ogenblik van de aanvraag onvoldoende blijkt dat zij ook daadwerkelijk geïntegreerd zijn”; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien december tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.